

PO LETECH KONČÍ NA POSTU VEDOUcíHO LÉKAŘE ZNOJEMSKÉ ZÁCHRANKY **ARNOŠT RŮŽIČKA.**

Budu pracovat dál jako řadový

ŽIVOTNÍ OPTIMISTA. Téměř tři desetiletí vedl doktor Arnošt Růžička znojemské záchranáře. Práce ho stále baví a přestože je v denním kontaktu se zraněnými lidmi a neštěstím třeba při vážných autonehodách, syndrom vyhoření zatím nepocítil. I proto chce i nadále, už jako řadový lékař na záchrance, pomáhat lidem v těžkých situacích. Foto: Deník/Dalibor Krutiš

DALIBOR KRUTIŠ

Znojmo – Ve funkci vedoucího lékaře znojemského Územního oddělení Znojmo Zdravotnické záchrané služby Jihomoravského kraje skončil k poslednímu dubnu doktor Arnošt Růžička. Za svůj profesní život u záchranky zasahoval u tisíců případů, kdy bylo potřeba poskytnout zraněným lidem první pomoc. Byl často i u případů, kdy po vážných dopravních nehodách bojovali lidé o život.

U znojemské záchranky jste již neuvěřitelných třicet let. Jak vznikl tak dlouhodobý pracovní poměr?

Měl jsem prostě vztah k biologii a chemii a proto jsem se začal studovat medicínu. V Brně jsem na univerzitě absolvoval lékařskou fakultu. Ve znojemské nemocnici jsem se nejprve věnoval anestezií a resuscitaci a po druhé atestaci v roce 1987 jsem se zabýval záchranou službou. Byl jsem ordinářem v rámci anesteziologicko-resuscitačního oddělení pro rychlou zdravotnickou péči. Už tehdy jsme svépomocí budovali sanitku. Měli jsme návrhy na předělávku dodávky značky Latvia.

Končíte práci vedoucího lékaře na záchrance ve Znojmě. Opustíte své kolegy zcela?

To rozhodně neplánuji. Chci pokračovat dál ve své práci jako řadový lékař. Plánuji pomalé omezování rozsahu své činnosti, ale chci například i dál dělat různá školení pro složky integrovaného záchraného systému či kursy první pomoci. Prostě přibývají roky a je vhodné zvolnit tempo. Člověk potřebuje v určitém věku více času na regeneraci. I proto jsem se rozhodl opustit funkci vedoucího lékaře.

Dá se odhadnout kolik zákroků v terénu jste absolvoval?

Jsou to tisíce zákroků. Naše práce v terénu je náročná. Ve velmi krátkém časovém intervalu se musíme rozhodnout co možná nejlépe. Nejsme jako v pohádkách. Nemáme mrtvou a živou vodu k oživení. Snažíme se zraněnému člověku pomoci a zabezpečit vše tak, abychom jeho problém, ať už je jakýkoli, se snažili vyřešit.

Ozval se vám někdo z lidí, kterým jste pomohl, zpětně?

Občas se stane, že se najdou lidé, kteří ocení naši práci a poděkují nám. Někdy mne někdo na ulici osloví a řekne mi pane doktore, to jste vy, kdo jste mi pomohl. Mně těší a naplňuje fakt, že člověku můžu pomoci a že vše dobře dopadne. Jenže nikdy nemůžeme říci, že se nám stoprocentně vše podaří. Stejně jako v životě. Nikdo z nás není „Pámbů“ a zázraky dělat neumíme.

Jako rodilý Znojmak znáte celé město i okolí a patrně velmi mnoho lidí z něj. Jaké máte pocity, když zachraňujete někoho známého či blízkého?

Měl jsem zážitek, kdy jsem musel resuscitovat velmi blízkého rodinného příslušníka. Jenže člověk se v takových chvílích musí soustředit výhradně na práci. Nemůže přemýšlet o vzbách či vztazích. Pak až po zásahu se vám hlavou hodí ostatní okolnosti. Je zde důležitá psychologická podpora okolí.

Veřejnost občas zaregistruje v médiích fyzické i verbální útoky na záchranáře. Setkal jste se za svoji praxi s něčím podobným?

Většinou se tak chovají psychicky narušení lidé, kteří mají konflikty nejen se zdravotníky, ale s celým svým okolím. Pak to jsou lidé pod vlivem alkoholu či drog. I já se s tím setkal, ale vždy jsme to zvládli. Připravit se na to nějakým školením stoprocentně nelze. Chce to zkušenosti a denní kontakt s lidmi.

SVÉ KOLEGY NEOPOUŠTÍ ZCELA. NA ZÁCHRANCE ZŮSTÁVÁ JAKO ŘADOVÝ LÉKAŘ. ŘÍKÁ:

lékař. Chci jen zvolnit tempo

A navíc při zásazích nejste sami. Jsou s vámi hasiči, policisté... Přesně tak. Také proto se rád věnuji a dále chci školit kolegy z IZS. Jsou to naši nejbližší spolupracovníci. Při takovém školení a cvičení se navíc vzájemně lépe poznáváme. Je to často v kritických situacích. Víme, co od sebe můžeme očekávat, jak si vzájemně můžeme pomoci. Je to nejlepší způsob, jak si usnadnit život a být co nejlépe platný našim spoluobčanům.

Vzpomeňte prosím na začátky záchranky ve Znojmě...

Tak to se musím zmínit o primáři ARO Slezáčkovi. Tam začínaly základy záchranky ve Znojmě. Tehdy ještě nestála takzvaná nová nemocnice. Základy tedy vznikaly v té staré. Byl to tehdy kombinovaný mix lékařské služby první pomoci a rychlé zdravotnické pomoci. Základy vznikaly svépomocí. Měli jsme jen jednu sanitku, která zajišťovala jeden rajon. Šlo o to, aby sanitka zajistila efektivní dojezdový čas podobně jako dnes. Původně sanitka jezdila jen přes den. V osmdesátých letech pak sloužila čtyřicet hodin denně.

Kdy vzniklo první oddělení záchranné služby?

To bylo v roce 1992. Získali jsme prostor v budově staré nemocnice po dorostovém oddělení se všemi výhodami a nevýhodami, které toto místo

přinášelo. Pak jsem měli dispečink v nové nemocnici. V roce 2004 pak došlo ke sjednocení okresních záchranných služeb. Záchranka tehdy šla pod křídla Jihomoravského kraje.

Ve staré nemocnici jste neměli ideální podmínky pro práci především pokud se sanitky a jejich garážování týká...

Je to tak. Auta parkovala pod širým nebem a jejich udržování v pohotovosti a také čištění po výjezdech nebylo vůbec jednoduché. Naštěstí jsme loni na podzim otevřeli nové, důstojné stanoviště záchranné služby. Máme tak solidní podmínky jak pro výkon služby tak například školící centrum. Sanitky jsou garážované, nevymrzají, netrpí tak, jako pod širým nebem. Navíc, když přijedeme ze zásahu, máme k dispozici mycí box, kde můžeme sanitky a pomůcky kvalitně umýt...

Dokážete si představit, že byste práci u záchranky skončil ze dne na den?

Týden čtrnáct dní bych to asi zvládal, ale pak bych měl najednou prázdnou. Právě proto chci práci postupně utlumovat. Souvisí to s psychologií člověka. Ztráta zaměstnání je jednou z nejtěžších stresových situací a takový odchod by se tomu dal připodobnit. Nechci utrpět takový šok a proto to postupně utlumování...

POHOTOVOST I OSTRÉ ZÁSAHY. Vedoucí lékař znojemské záchranky Arnošt Růžička s řidičem sanitky ještě ve staré nemocnici (nahore). Připraven k výjezdu (uprostřed vlevo). Ostrá akce u vážné nehody (vpravo uprostřed). Při cvičení IZS na Sealsfealdově kameni v roce 2007 (dole). Foto: Deník/Archiv

Kdo je Arnošt Růžička

Šestašedesátiletý absolvent **lékařské fakulty** se narodil ve Znojmě. Ve znojemské nemocnici se nejprve věnoval anestezií a resuscitaci, po **druhém atestaci** v roce 1987 se začal věnovat záchranné službě. Znojemskou záchranku vedl téměř třicet let. Je **držitelem ocenění** za dlouhodobou práci a péči o vzdělávání pro hasiče. Jeho **velikým koníčkem** je potápění.